

SCARLETT
SCOTT

30
ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHAM

IKAR

VOJVODA BEZ SRDCA

Vášnivá rebelka a zdanlivo bezcitný muž

SCARLETT
SCOTT

VOJVODA
BEZ SRDCA

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Scarlett Scott
HEARTLESS DUKE

Copyright © 2019 by Scarlett Scott
Translation © 2020 by Jana Seichertová
Poetry translation © 2020 by Jana Kantorová-Báliková
Cover design © 2019 Wicked Smart Designs
All rights reserved.
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7157-9

Venujem pamiatke J. S. a všetkým ľuďom,
ktorí trpia depesiou. Nie ste sami.

*Viem, že mi bude patriť čestné
miesto v tom dobrom spoločenstve,
ktorého spisba, verše, piesne
vždy potešili v čase tiesne
červenú smutnú ružu, Írsko.
Kiež verš má k jeho kráse blízko,
ved' sa ňou vzletne zaskvelo
skôr, než Boh stvoril anjelov.*

*– William Butler Yeats:
Írsku budúcnosti*

PRVÁ KAPITOLA

Oxfordshire 1882

Vojvoda z Carlisle, zaprášený a unavený, dorazil na panstvo svojho nevlastného brata v Oxfordshire s hárskou sluhov a s jedným ozbrojeným strážcom. Pochyboval, či bolo múdre prísť na Clayovu svadbu po prehýrenej noci strávene v najskazenejšej spoločnosti, akú si len človek vie predstaviť.

Vrátane Lea, ktorý mal nekonečnú predstavivosť, pokiaľ išlo o zvrhlosti.

Teraz bol však tu, pripravený splniť si povinnosť.

Povinnosť preňho znamenala všetko. Okrem nej nič nepoznal, dočerta!

Navyše prišiel neskoro, lebo aj po príchode sa o polnoci ďalej zabával v hostinci, v ktorom alkohol tiekol prúdom. Možno bol dokonca opitý, lebo vypil priveľa piva a vína, aby mohol riadiť španielsku vojnovú flotilu.

Leo uznával, že to nebolo najšťastnejšie rozhodnutie. Mal prísť skôr, ako sa patrí na skutočného džentlmena.

Prudko otvoril dvere a zoskočil na zem, skôr než koč zastal. Našťastie mal mačacie reflexy, takže jeho nohy v čizmách pristáli na štrku bezpečne a celkom pôvabne.

Prvý sa k nemu priblížil Farleigh. Bol jedným z mužov, ktorí strážili Harlton Hall, lebo budúcej bratovej manželke stále hrozilo nebezpečenstvo. Po atentáte spáchanom na jej

predchádzajúceho manžela si mimoriadne bezohľadná skupina feniánov vybrala za ďalšiu obeť práve ju.

Bola to vskutku nepríjemná záležitosť. Leo robil, čo bolo v jeho silách, aby ju vyriešil. Osobne postaví zločincov pred spravodlivosť, tak alebo onak. Smrť bola rovnako rýchly trest ako väzenie a tí lotri si ju nepochybné zaslúžili.

„Vaša milosť,“ poklonil sa mu Farleigh, „mali by ste na seba dávať lepší pozor. Mohli ste sa zraniť.“

Leo mrazivo pozrel na muža. „Ale nezranil som sa. Všetci sluhovia sú už v posteli?“

„Niektorí na vás počkali. Ubytujú vás a odnesú vám batoh.“

Leo stisol pery. Apatia sa mu rozširovala v hrudi ako priepasť a hrozila, že ho zhltne zaživa. Asi by mal nájsť svoju izbu, prikázať sluhom, aby mu pripravili kúpeľ, a dôkladne zo seba zmyť zápach Londýna aj cestný prach.

Popravde však túžil iba po ďalšom alkohole a príjemnom rozptýlení – nie nevyhnutne, ale podľa možnosti v tomto poradí.

„Pribudli od presťahovania sem ďalšie incidenty?“ prísne sa spýtal.

Aj keď bol opitý, nemohol zo seba striasť bremeno zodpovednosti. Viedol tajné oddelenie ministerstva vnútra, známe pod názvom Zvláštna liga. Bezpečnosť a blahobyt anglických občanov boli v jeho rukách, pričom v poslednom čase sa všade objavovali dôkazy o rastúcej feniánskej hrozbe: bomby vybuchujúce po celom Anglicku, zákerné vraždy páchané v mene írskoho nacionalizmu.

V niektoré dni sa skrátka potreboval opiť.

Tento zlozvyk si však doprial iba raz za mesiac.

„Nie, vaša milosť,“ odvetil Farleigh. „Rozhodnutie odísť z mesta a prísť s jej milosťou sem bolo múdre.“

Vojvoda bez srdca

„Pravdaže áno,“ vyhlásil Leo. „Veď som ho urobil ja.“

Dobre si uvedomoval arogantnosť svojich slov, ale bolo mu to jedno. Prešiel okolo Farleigha a dlhé nohy ho vyniesli po schodoch vedúcich k Harlton Hallu. Neunúval sa otázkami, čo urobia s jeho kuframi a ktorú izbu mu prideli. Namiesto toho vyrazil za vytúženou korisťou.

Whisky. Brandy. Pivo. Dočerta, teraz by sa uspokojil dokonca aj s madeirou, ktorá mu vôbec nechutila! Mal zlú náladu a nevedel, čo ho tak veľmi podráždilo. Pravdaže, okrem toho, že feniáni sa s ním ďalej hrali ako mačka s myšou.

Vojvodu z Carlislu nikto nebude ťahať za nos, to teda nie!

Prešiel cez vstupnú aj hlavnú halu a chystal sa priznať si porážku, keď po príchode do tmavej izby narazil do niečoho mäkkého. Bola to žena a krásne voňala.

Citrónovým a bergamotovým olejom, uvedomil si Leo.

Rukami nahmatal pôvabnú krivku pásu.

„No dovoľte?“ urazene sa ozvala neznáma so slabým prízvukom, ktorý nevedel zaradiť.

„Možno vám odpustím a možno nie,“ odsekol, lebo dnes večer mal príšernú náladu.

Sklonil hlavu nižšie, lebo ho priťahovalo jej teplo. Aj keď videl iba nejasné obrysy ženskej postavy, lebo jeho oči si ešte nezvykli na slabé svetlo, oblak tmavých vlasov, malý vyhrnutý nos a vzdorovito zdvihnutá brada v ňom prebudili zvedavosť. „Urobili ste niečo, čo by som vám mal odpustiť?“

Vydala podráždený zvuk. „Pusťte ma, prosím! Nemám čas ani chuť hrať sa s cudzincom, ktorý príde uprostred noci a páchne alkoholom.“

„Dovoľte mi, aby som sa predstavil.“ Leo cúvol a prehnané sa jej poklonil. „Vojvoda z Carlislu, pani. A vy ste...?“

Urobila krok dopredu a ocitla sa v mäkkom svetle dopadajúcom z chodby. Plynové lampy ju napokon celú osvetlili

a Leo mal pocit, akoby ho udreli päšťou do brucha. Bola očarujúca, od vlasov čiernych takmer ako polnočná obloha až po prenikavé modré oči a plné, vyšpúlené ružové pery. Dokonca aj postavu mala podľa jeho chuti: nízku, ale krásne tvarovanú. Jej prsia napínali látku obyčajného sivého živôtika.

Nech sa prepadne, ak ho tá žena nevzrušila tu a teraz, o polnoci uprostred tmavej chodby! Leo počul iba tiché zvuky sluhov mihajúcich sa okolo nich s jeho kuframi. Neboli sami, ale pokojne by mohli byť jedinými živými dušami na celom svete.

V ženiných očiach sa objavil bystrý pohľad a Leo mal nepríjemný pocit, že ho odhaduje. „Vychovávateľka mladého vojvodu.“

Vychovávateľka.

To vysvetľovalo tie otrasné sivé šaty.

Ale aj nevhodnú a celkom neželanú príťažlivosť, ktorú k nej pocítil. So slúžkami zvyčajne neflirtoval.

Možno to bola škoda.

Leo sa zamračil. „Prečo sa vychovávateľka túla uprostred noci po cudzom dome a vymieňa si uštipačné poznámky s cudzincom, ktorý páchne alkoholom?“

Jednoducho neodolal túžbe podpichnúť ju.

Zvraštila obočie. „Striehli ste tu na mňa, vaša milosť.“

Och, veľmi rád by na ňu striehol. Celú prekliatu noc!

Ale taká nezbednosť rozhodne nebola dnes večer – ani nikdy inokedy – na programe. Trápilo ho priveľa problémov a posledné, čo potreboval, bolo zneuctiť vychovávateľku. Do Harlton Hallu prišiel osláviť bratovu svadbu, dočerta, nie stratiť aj zvyšky svojej cti!

„Keď som vás už vystriehol, čo keby ste ma nasmerovali do knižnice?“ navrhol jej. „Potrebujem rozptýlenie. Moja myseľ neznáša cestovanie.“

Vojvoda bez srdca

Popravde, Leova myseľ na tom dlhodobo nebola dobre a vôbec to nesúviselo s cestovaním vlakmi alebo kočmi. To však bolo jeho súkromné trápenie a zároveň ďalšia slabosť, ku ktorej sa nemienil nikomu priznať.

Leo predpokladal, že žena mu oznámi, ktorú izbu mu prideliť, a vysvetlí mu, ako ju nájsť. Nečakal, že sa ešte viac zamračí, zvrtné na päte a vykročí po chodbe opačným smerom.

„Podte za mnou, prosím,“ prehodila cez plece. „Zavediem vás tam.“

Leo ju nasledoval, pričom cestou obdivoval rozkošné hoj-danie jej bokov.

Vychovávateľka v ňom prebudila väčší záujem, než by mala. Dúfal, že mu to nespôsobí problémy. Vzhľadom na situáciu mienil v Harlton Halle stráviť len niekoľko dní. Čo by sa mohlo pokaziť?

Všetko, varoval ho vnútorný hlas.

Leo si ho nevšimal. Slabý náznak citrónovej vône ho nesmierne dráždil. Nemohol od ženy odtrhnúť oči. Mala krásnu postavu.

Ale je aj vychovávateľka, pripomenul si.

Kedy ho naposledy zaujala nejaká žena?

Pred mnohými rokmi. Jane, aby bol presný. Po vyslovení jej mena sa mu ešte vždy stiahol žalúdok. Aj po všetkých letách a zimách, ktoré uplynuli od jej vydaja za Ashelforda. Leo bol vtedy neskúsený mladý muž, ktorý naivne veril v stálosť ženského srdca. Našťastie, Jane ho vyliečila z nevedomosti. Jeho vernosť teraz a navždy patrila lige, tak ako to vždy malo byť. Korune a krajine. Bezpečnosti Anglicka.

Nie zvodnej spodnej pere vychovávateľky. Tomu plnému, rozkošnému, šťavnatému kúsku ružového mäsa. Túžil doň zahryznúť. Alkohol v ňom zrejme prebudil romantickú

a zároveň chlipnú túžbu, usúdil a vzápätí vstúpili do dlhej úzkej izby so stenami obloženými policami. Brrr, aká strašná kombinácia! Zrazu zatúžil po ďalšom alkohole, lebo nič nestlmilo jeho vášeň tak spoľahlivo ako zabudnutie, ktoré zakaždým našiel na dne fľaše.

Plynové lampy dohárali a izba sa kúpala v mäkkom svetle, ktoré vôbec neodkláňalo Leove blúdiace myšlienky od nesprávneho smeru, práve naopak. Jeho brat ešte nestihol naplniť police. Stálo v nich len zopár kníh, ale koberec bol nový a v kozube praskal oheň.

Žena zastala na konci miestnosti, obrátila sa k nemu a spojila si ruky vo výške pásu. Všimol si, že jej zbeleli hánky. Plecia aj krk držala meravo a vôbec sa nehýbala. Takmer sa zdalo, že stojí na šmykľavom svahu a bojí sa pohnúť, aby sa z neho neskotúľala.

Lea vycvičili v pozorovaní. Dôveroval iba bratovi Clayovi a žene, ktorú považoval za svoju skutočnú matku. Všetci ostatní boli podozriví.

Čo by mohla skrývať taká pekná malá vychovávateľka? Čoho sa bála?

Naplnený podozrením vykročil k nej. Dopredu ho poháňala potreba. Temnota panujúca v jeho srdci. Túžba. Dnes ich jednoducho neovládol. Zastal tesne pred vychovávateľkou. Svojou pôsobivou postavou ju o poriadny kus prevýšil. Siahala mu sotva po plecia.

Vôňa bergamotu zosilnela. Žena rozšírila oči. Neboli celkom modré. Ich dokonalú modrosť kazili sivé škvrnky. Obočie mala tmavé, jemné a pekne klenuté. Mlčkyvm pohľadom ju prinútil, aby sa začervenala.

„Sme tu, vaša milosť,“ ticho oznámila. Jej hlas znel chrapľavo a Lea zahalil ako obláčik jemného dymu z cigary. „V knižnici, ako ste si želali.“

Vojvoda bez srdca

Zostala celkom nehybná a napnutá. Laň v lese pripravená na útek.

Vari bol poľovník so šípom v napnutom luku?

Zvedavosť mu však nedovolila, aby cúvol alebo dokonca išiel pohľadať ďalší alkohol. Clay zaiste mal whisky, ktorú ľahko nájde. Ale najprv sa pozrie na zúbok tejto tajomnej vychovávateľke.

„Vaše meno.“ Chcel sa jej naň spýtať úctivo, no zdvorilé rozhovory mu nikdy dobre nešli. Vydával rozkazy agentom. Usporadúval bezuzdné zábavy vo svojom londýnskom dome. Nerozprával sa s vychovávateľkami, nechodieval na spoločenské návštevy a netancoval na plesoch. Bol stroj, a ako pri každom stroji, aj na ňom sa začínalo prejavovať opotrebovanie.

„Palliserová, vaša milosť.“

„Slečna Palliserová,“ zopakoval. Meno mu pripadalo známe. Chvíľu pátral v zaprášených kútoch mysle a potom mu svitlo. „Nie náhodou Glencora?“

Mal to byť vtip, odkaz na postavu z románu Anthonyho Trollopa (preňho nezvyčajný, lebo na trúsenie vtipov nemal v živote veľa príležitostí), ale vychovávateľka zbledla a odchýlila pery. „Jane Palliserová, vaša milosť.“

Kriste.

Už zase to nenávidené meno! Boh s ním nepochybne kruto žartoval. Alebo ho trestal za dlhý zoznam hriechov, ktoré spáchal v mene služby kráľovnej. Prečo inak by dnes, keď podľahol slabosti, stretol vychovávateľku s anjelskou tvárou, telom kurtizány a s rovnakým krstným menom, aké mala žena, ktorá ho takmer zničila?

Skrivil pery. „Jane.“ Meno mu oťaželo na jazyku. Malo kyslú, trpkú chuť rozčarovania, a hoci pred ním stála iná Jane, nepodarilo sa mu zahnať nepríjemné spomienky. „To meno sa k vám podľa mňa nehodí.“

Oči sa jej takmer nebadane rozšírili. „Napriek tomu mi ho matka vybrala, vaša milosť. Veľmi ma mrzí, že som vás sklamlala.“

Neušiel mu tón jej hlasu, čudne naznačujúci, že slečna Jane Palliserová skrýva tajomstvá. Možno by ich počas svojho krátkeho pobytu v Harlton Halle mal odhaliť.

Leo si ju premeral pohľadom, veľmi túžil uviesť ju do rozpakov. „Neverím, že by ste ma mohli sklamať, slečna Palliserová.“

Vojvoda z Carlisle prišiel do Harlton Hallu. Pripadalo jej to neuveriteľné. Takú veľkú náhodu nemohla pripísať ničomu inému okrem osudu. A nestačilo, že sa s ňou ocitol sám v prázdnej knižnici a stál tak blízko, že sa jej takmer mohol dotknúť – ešte s ňou aj flirtoval! S ňou, alebo aspoň so ženou, za ktorú ju považoval. S pekným londýnskym dievčaťom, ktoré sa volalo Jane Palliserová. Bola to však iba fikcia.

Úzkosť, ktorú v nej vyvolali jeho nečakaná blízkosť, čudné otázky, ale najmä tmavý skúmaný pohľad, ktorým o nej zrejme zistil oveľa viac, než si želala, a odhalil jej zúfalé vykrúcačky, ju však už opustila. Bola zvyknutá na mužov, ktorí si mysleli, že môžu dostať všetko, po čom zatúžia.

Celý život strávila v ich tieni.

Stisla zuby a nasilu skryla nenávisť. Túžil po nej, a ak sa v živote niečo naučila, tak to, že žena môže získať nad mužom moc. Jedno šklbnutie sukňou, letmý záblesk členka, zvodné obliznutie pier a bude ho držať v hrsti.

Presne tam ho chcela mať.

Lebo do Harlton Hallu možno pricestovala ako slečna Jane Palliserová, ale jej pravé meno bolo Bridget O'Malleyová a prišla tam, aby bojovala.

Vojvoda bez srdca

Sármhaith. Pomaly roztiahla pery a s úsmevom mu pozrela na ústa, ktoré – ako váhavo uznala – vyzerali dokonalejšie, než by považovala za možné. „Nepochybne vám spôsobím obrovské sklamanie, vaša milosť.“

Zdvihol tmavé obočie. „Naozaj, slečna Palliserová? Vysvetlite mi to, prosím.“

Och, mohla by mu narozprávať čokoľvek, ale to nebolo súčasťou jej plánu. Mala ho iba chytiť na háčik. „Toto pracovné miesto som získala iba nedávno, pane, a nerada by som ho stratila. Ak túžite po ženskej spoločnosti, rádím vám, aby ste sa vrátili na miesto páchnuce cigarovým dymom a stuchnutým pivom.“

V takmer čiernych očiach sa objavil skúmový, prenikavý pohľad. Bridget si chvíľu predstavovala, že vidí všetky pomliaždeniny skryté pod jeho pokožkou, ale potom tú nezmyselnú predstavu odohnala. Ak v nej vyvolal nežiaduce zimomriavky, spôsobila to iba jej prirodzená reakcia naňho ako na muža, nič viac.

Nemohla poprieť, že je príťažlivý. Veľký a silný, tak ako to mala rada. Jeho telo vyžarovalo silu, ktorú z nijakého muža ešte necítila. Ale tento bol jej nepriateľ. Odlišoval sa od všetkých ostatných.

Nesmela mu dôverovať, rovnako ako nedôverovala im.

Lenže tohto muža na rozdiel od všetkých predchádzajúcich a nasledujúcich musela poraziť. Inú možnosť nemala. Teraz všetko robila iba pre Cullena.

„Ako viete, že som prišiel z miesta páchnuceho cigarovým dymom a stuchnutým pivom?“ prerušil napokon trápne ticho.

„Cítim ich z vášho kabáta,“ odvetila. „Ale už musím ísť. Láskavo ma ospravedlňte, vaša milosť.“

Tento typ mužov poznala, už sa s takými stretla. Bol dravec a dobrovoľne sa mu ponúkalo toľko koristi, že ho lákala

už iba poľovačka. Poháňal ho hlad. Čím odmeranejšie a odmietavejšie sa bude k nemu správať, tým väčšmi bude po nej túžiť.

Taký veľký a príťažlivý chlap by na ňu kedysi určite silno zapôsobil. Bol vojvoda a elitnú anglickú tajnú službu viedol tak šikovne, že im trvalo roky, kým odhalili jeho pravú totožnosť. Ale Bridget už dávno nebola neskuseným dievčaťom a stratiť mohla už iba dve veci, pričom ani jednej sa nemienila vzdať bez boja.

Zvrtla sa na päte. Zámerne sa mu nepoklonila. Neodolala príležitosti na posmech, no tentoraz sa posmievala sebe, nie jemu.

„Slečna Palliserová.“

Bridget kráčala ďalej, lebo to meno hneď nespoznala. Urobila ešte tri kroky, ale potom sa spamätala a zastala. Pri prudkom pohybe jej zavírla sukňa. Za to, že zabudla na svoju vymyslenú totožnosť, určite nemohol vojvoda z Carlisle. Zrejme si na ňu ešte nezvykla.

Obrátila sa, zahryzla si do spodnej pery. Chvíľu naňho odvážne, skúmavo hľadela a potom sklopila mihalnice. „Vaša milosť?“

Mužove bľiace oči – *šelmy, najskôr lišky*, pomyslela si – sa zastavili na jej perách. Z neznámeho dôvodu ju popálili, akoby na ne pritisol ústa. Vzduch medzi nimi doslova bzučal tichým porozumením. V lone vnímala náhlu bolesť, pre ktorú tam nebolo miesta. Nechcela po ňom túžiť. Chcela zostať ochromená ako vždy, keď sa nútila, aby nič necítila. Nesmela podľahnúť svojim pocitom.

„Ste hore, zatiaľ čo zvyšok domu je v posteli. Prečo?“ Vojvodova otázka znela dosť nevinne, ale Bridget v nej zachytila tón, ktorý zvyčajne používali vyšetrovatelia pri výsluchu podozrivých. Zmrzla od strachu.

Vojvoda bez srdca

„Keď sa ocitnem v novom prostredí, dlho nemôžem zaspať,“ presvedčivo mu zaklamala. V skutočnosti nikdy dobre nespávala. So spánkom prichádzala tma a s ňou zase neželané spomienky.

„Aj ja,“ prekvapivo priznal.

Vojvoda z Carlislu mal aj slabé stránky?

Tvrдили jej, že je výnimočný. Nedotknuteľný. Studený ako ľad. Nemilosrdný pri prenasledovaní svojich nepriateľov.

To je veľmi zaujímavé.

Uprene sa naňho zahľadela. „Odpusťte, ale pripadá mi neuveriteľné, že vojvoda by mohol mať problémy so spánkom.“

„Na vychovávateľku ste dosť trúfalá, slečna Palliserová.“ Pomaly, cieľavedome vykročil k nej.

S ním prišlo teplo, ktoré jej pripomenulo, aký je veľký a hrozivý. A krásny. Považovala za hriech, že Boh obdaroval anjelským výzorom muža so srdcom diabla.

„Som trúfalá, pretože taká musím byť, vaša milosť,“ zdôraznila.

Možno použila trochu vyčítavejší tón, než by mala, lebo zastal.

„Nechcem ohroziť vaše postavenie v tomto dome, slečna Palliserová. Iba túžim po spoločnosti človeka, ktorý zmýšľa podobne ako ja.“

„Neviem si predstaviť, že my dvaja by sme sa niekedy na niečom zhodli,“ namietla. „Možno okrem názoru, že cestovanie spôsobuje nespavosť. Navyše obaja dobre vieme, že je nežiaduce, aby som tu s vami zostávala. Už musím ísť.“

Kráčal k nej, kým sa neocitol tak blízko, že by sa jej mohol dotknúť. „Naozaj?“

Prehltla. Iste, kabát mu páchol po pobyte v hostinci, ale šírla sa z neho aj vôňa pižma, akoby ho pozbierali hlboko v zelenom lese a s láskou mu ho naniesli na pokožku.

Bože, zmiluj sa nad mojou dušou! Vari som sa zbláznila?!

Tento muž ju nesmel priťahovať. Ako vojvoda dostal vždy len to najlepšie. Nikdy ho neučili, aby počúval ponížených, zaujímal sa o ich trápenia, túžby a potreby. Učili ho, že má právo vládnuť celému národu, lebo má urodzený pôvod.

Nie. Nie. Nie.

Nepriťahoval ju.

Bridget tuho stisla pery a prezerala si ho. Na tvári mal nepreniknuteľný výraz. Páchol alkoholom, ale nesprával sa ako opilec. Neblábotal a v očiach nemal sklený pohľad. Ani sa netackal. Jeho slová zneli logicky. Napriek týmto postrehom však inštinktívne cítila, že vojvoda z Carlisle je voči nej zraniteľný. Bol opitý a priťahovala ho. Mohla by to využiť. Tu a teraz.

Keby počkala dozajtra...

Keby počkala do ďalšieho dňa...

Možno by už bolo príliš neskoro. Predstavoval nepopierateľnú príležitosť. Možno si do Harlton Hallu priviezol citlivé dokumenty. Keby ho vhodne motivovala, mohol by jej prezradiť užitočné informácie. Nečakane narazila na slávneho vojvodu z Carlisle, ktorý takmer nikdy nevyliezal zo svojho londýnskeho brloha. V neznámom prostredí a povzbudený alkoholom by sa dal zvládnuť. Stačilo mu podhodiť lákavú návnadu.

Možno mu dovoľí, aby ju pobožkal. Alebo dokonca ešte viac. Neželanú pozornosť by neznášala prvý raz. Pokojne ju strpí znovu.

Pravdaže, keby ju vojvoda z Carlisle pobožkal, nespôsobilo by jej to utrpenie v pravom zmysle slova.

Dočerta s jeho krásnou postavou a prítažlivou tvárou!

Vojvoda bez srdca

John jej o vojvodovi prezradil dosť. Poskytol jej všetky potrebné informácie. Nevaroval ju však pred magneticou silou, ktorú ten muž doslova vyžaroval.

„Ešte ste mi neodpovedali,“ ticho jej pripomenul. Priblížil sa až tesne k nej, takže pôsobil ešte hrozivejšie... a lákavejšie. „Naozaj už musíte ísť? Stačí povedať slovo a ponúknem vám toľko rozptýlení, koľko len budete chcieť.“

„Pravdaže musím.“ Bridget predstierala váhanie, dva razy si oblizla hornú peru. Bodnutie viny, ktoré zvyčajne pocítila pri myšlienke na Cullena, sa však tentoraz nedostavilo. Nahradilo ho niečo iné. Horšie. Hlbšia, temnejšia túžba. Jej primitívne ja si vojvodovu blízkosť užívalo. „Musím vám zaželať príjemný večer, vaša milosť.“

Pohľadom opäť zablúdil na ústa. „Nebojte sa, nikto sa to nedozvie.“

Pomyslela si, že keby sa pred ňou objavil diabol a zvädzal ju na hriech, určite by sa jej prihováral rovnakým hlasom ako teraz vojvoda z Carlisle. Bol by tichý, zamatový a plný hriechnych sľubov. „Ohrozujem svoje postavenie v tomto dome.“

„Ohrozili ste ho vo chvíli, keď ste so mnou vošli do knižnice, ale napriek tomu tu ešte vždy stojíte.“

Po ďalšom kroku sa ocitol dosť blízko, aby jej mohol dlhým prstom zdvihnúť bradu. Sotva na ňu zatlačil, ale dotyk ich nahých pokožiek v Bridget nečakane prebudil všetky zmysly. Jej telo nechápalo, že tento muž je nepriateľ.

„Ako som už povedala, striehli ste na mňa.“ Mala čo robiť, aby sa nepohla. Jedna jej časť túžila priblížiť sa k nemu a druhá zase ujsť pred ním.

„Vždy ste boli vychovávateľkou, slečna Palliserová?“ vyľakal ju nečakanou otázkou, pričom palec nechal na jej brade, akoby presne tam patrila. „Sama ste si rozhodli, že budete žiť v odriekaní ako stará dievka a starať sa o cudzie deti?“